

HOME

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ

ΘΕΚΛΑ ΠΕΤΡΙΔΟΥ: ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΠΟΥ ΟΙ ΓΟΝΕΙΣ ΤΟΥΣ ΜΕΝΟΥΝ ΜΑΖΙ «ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟ ΤΟΥΣ» ΥΦΙΣΤΑΝΤΑΙ ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΚΑΚΟΠΟΙΗΣΗ

ΘΕΚΛΑ ΠΕΤΡΙΔΟΥ: ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΠΟΥ ΟΙ ΓΟΝΕΙΣ ΤΟΥΣ ΜΕΝΟΥΝ ΜΑΖΙ «ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟ ΤΟΥΣ» ΥΦΙΣΤΑΝΤΑΙ ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΚΑΚΟΠΟΙΗΣΗ

by [Πελιώ Παπαδιά](#) / Ιανουάριος 18, 2018/

Με αφορμή την κυκλοφορία του βιβλίου της [«Χαρούμενη μαμά= Χαρούμενα παιδιά»](#), που είναι ένα εναλλακτικό εγχειρίδιο μητρότητας με απρόσμενη, πρακτική, αισιόδοξη και απελευθερωτική γραφή, το Ταλκ μίλησε με την ψυχολόγο Θέκλα Πετρίδου, που διατυπώνει με λέξεις όλα αυτά που νιώθουμε ως γονείς αλλά συχνά διστάζουμε να εκφράσουμε.

Καλημέρα κ. Πετρίδου. Καταρχάς, πείτε μας λίγα λόγια για εσάς, ώστε να σας γνωρίσουμε καλύτερα.

Καλημέρα σας! Είμαι η Θέκλα Πετρίδου. Είμαι γυναίκα, σύντροφος, μαμά, ψυχολόγος για ενήλικες και ζευγάρια και συγγραφέας. Ζω και εργάζομαι στην Κύπρο, αλλά μέσα από το διαδίκτυο έχω την χαρά να επικοινωνώ και με εκατοντάδες Έλληνες στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Συμμετέχω σε τηλεοπτικές και ραδιοφωνικές εκπομπές ως ψυχολόγος εδώ και 20 χρόνια, τόσα όσα εργάζομαι και ως ψυχολόγος κλινικής και κοινωνικής κατεύθυνσης.

Πώς αποφασίσατε να γράψετε αυτό το βιβλίο;

Αυτό το βιβλίο είχε καιρό που ήθελα να το γράψω, γιατί αυτό που βίωσα μεγαλώνοντας τα δύο μου παιδιά, ο γιος μου είναι 20 χρονών τώρα και η κόρη μου 18, ήθελα να το μοιραστώ με τον κόσμο, μαζί με τους προβληματισμούς και τις σκέψεις μου ως ψυχολόγος και κοινωνικός επιστήμονας. Κάθισα και παλιότερα να το γράψω, αλλά δεν μου έβγαινε. Δεν ήμουν ακόμη έτοιμη. Όταν λοιπόν ετοιμαζόταν ο γιος μου να φύγει στο εξωτερικό για σπουδές, ως διά μαγείας λύθηκε και ο συγγραφικός μου κόμπος.

Συμφωνώ απόλυτα με τον τίτλο. Όταν μια μαμά είναι χαρούμενη, τότε είναι και τα παιδιά της χαρούμενα. Όμως, δυστυχώς, νομίζω ότι οι χαρούμενες μαμάδες και μαζί με αυτές τα χαρούμενα παιδιά λείπουν από την, ελληνική τουλάχιστον, κοινωνία. Γιατί;

Ας μην ξεχνάμε πως ζούμε στην Ελλάδα της κρίσης. Πως οι εποχές είναι δύσκολες και η ζωή των σύγχρονων Ελληνίδων πολύ πιο δύσκολη από ό,τι των μητέρων μας. Πέραν των γενικών κοινωνικών συνθηκών, προστίθεται και μια πληθώρα αντικρουόμενων πληροφοριών από την ποπ κουλτούρα για την «σωστή ανατροφή» των παιδιών, οι οποίες συχνά προκαλούν ενοχές και πονοκέφαλο στις ευσυνείδητες μαμάδες.

Ο χαρούμενος μπαμπάς δεν είναι προϋπόθεση ευτυχίας για το παιδί;

Φυσικά και είναι! Μην σας παραπλανεί ο τίτλος. Το βιβλίο και το σκεπτικό του αναφέρεται και στους δύο γονείς. Οι σύγχρονοι μπαμπάδες αναμειγνύονται όλο και περισσότερο, ευτυχώς, με την ανατροφή των παιδιών τους, και αν το σκεφτεί κανείς καλύτερα, μόνο η εγκυμοσύνη και ο θηλασμός είναι προνόμια των μητέρων σε αυτή την ιστορία. Όλα τα υπόλοιπα, κάλλιστα μπορούν να τα μοιράζονται οι δυο γονείς και να τα επηρεάζουν και οι μπαμπάδες. Και η ιδανική συνθήκη για ένα παιδί είναι και οι δύο γονείς του να ασχολούνται εξίσου με το μέγαλμα του. Χωρίς αυτό να σημαίνει, όμως, πως τα παιδιά που μεγαλώνουν σε μονογονεϊκές οικογένειες θα έχουν απαραίτητα ψυχολογικά θέματα. Υπάρχει και ξεχωριστό κεφάλαιο στο βιβλίο για τις οικογένειες αυτές.

Υπάρχει γονιός που να μην αφήσει, ασυνείδητα ή συνειδητά, ψυχικά τραύματα στο παιδί του; Και άραγε, γιατί κάποιοι γονείς πληγώνουν τα παιδιά τους γνωρίζοντας ότι τα πληγώνουν;

Όλοι οι γονείς, όσο και αν προσπαθήσουμε για το αντίθετο, αναπόφευκτα θα αφήσουμε κάποια ψυχικά τραύματα στο παιδί μας. Αυτή είναι η φύση. Μόνο ένα πολύ μικρό ποσοστό των γονέων, αυτοί που έχουν διαταραγμένες προσωπικότητες, όπως οι ναρκισσιστικές μητέρες για παράδειγμα, δεν έχουν την ενσυναίσθηση να αναγνωρίζουν και να γνωρίζουν πως πληγώνουν τα παιδιά τους. Πρόκειται, όμως, για ένα πολύ μικρό ποσοστό των γονέων. Οι περισσότεροι στενοχωριόμαστε όταν πληγώνουμε τα παιδιά μας και ψάχνουμε να βρούμε τρόπους να το περιορίσουμε όσο μπορούμε.

Πολλοί γονείς επιλέγουν να μείνουν μαζί και να μη χωρίσουν «για το καλό των παιδιών». Πώς το βρίσκετε αυτό ως λογική;

Έχω πολύ ισχυρές απόψεις για αυτό το θέμα, και γι αυτό άλλωστε έχω αφιερώσει και 4 κεφάλαια από το βιβλίο μου που αναφέρονται άμεσα ή έμμεσα σε αυτό. Είμαι πεπεισμένη, ιδίως μέσα από την κλινική μου εμπειρία, πως τα παιδιά που οι γονείς τους μένουν «μαζί για το καλό τους» είναι η πιο ευάλωτη ομάδα παιδιών που υφίσταται την πιο σοβαρή συναισθηματική κακοποίηση. Είμαι κάθετα αντίθετη σε αυτή τη λογική. Την βρίσκω φοβερά επιζήμια για τα παιδιά τα ίδια. Εάν διαβάσει κάποιος το βιβλίο μου, θα έχει την ευκαιρία να δει αναλυτικά και τα επιχειρήματα και τα παραδείγματα που αναφέρω για αυτό το θέμα.

Τι είναι η συναισθηματική αιμομιξία, στην οποία αναφέρεστε στο βιβλίο σας;

Ο όρος συναισθηματική αιμομιξία, ο οποίος δεν είναι δικός μου, αλλά εμφανίζεται στην βιβλιογραφία τα τελευταία χρόνια, αναφέρεται στην περίπτωση εκείνη όπου ο γονιός αντιμετωπίζει το παιδί του συναισθηματικά ωσάν να ήταν ο σύντροφος του. Η σκέτη αιμομιξία γνωρίζουμε όλοι τι είναι. Η συναισθηματική αιμομιξία συμβαίνει στις περιπτώσεις όπου ο γονιός έχει συναισθηματικά κενά, δεν περνάει καλά στον γάμο του, όπου μένει «για το καλό των παιδιών», ή είναι μόνος του και «θυσιάζεται για το παιδί του» και δεν επιδιώκει να έχει ερωτική ζωή και έτσι προσκολλάται πάνω στο παιδί του, παίρνοντας συναισθηματική ενέργεια που δεν του ανήκει. Στις περιπτώσεις αυτές, τα παιδιά παίρνουν το ρόλο του να φροντίζουν συναισθηματικά τους γονείς τους, κάτι που είναι καταφανώς αφύσικο και ζημιογόνο για τα ίδια. Στο βιβλίο επεξηγώ πιο αναλυτικά το φαινόμενο αυτό.

Χρειάζονται όλοι οι ενήλικες ψυχολόγο;

Όχι βέβαια! Αλίμονο εάν χρειαζόμασταν όλοι. Στον ψυχολόγο πας όταν χρειάζεσαι βοήθεια για να τα βρεις με τον εαυτό σου και τους γύρω σου, ή όταν έχεις κάποια ψυχολογικά συμπτώματα όπως το άγχος, τις φοβίες ή την κατάθλιψη που σε ταλαιπωρούν. Γενικώς ψυχολόγο χρειαζόμαστε όταν έχουμε επίγνωση πως η ψυχική και συναισθηματική λειτουργικότητα μας χρειάζεται βελτίωση.

Κυκλοφορούν δεκάδες εγχειρίδια ψυχολογίας για την μητρότητα. Γιατί θα προτεινάτε σε μια μητέρα να επιλέξει το δικό σας;

Χμ, πολύ καλή ερώτηση. Δεν γνωρίζω την απάντηση. Θα μπορούσα να σας πω γιατί είναι το καλύτερο ή το ορθότερο, αλλά τότε θα αντέφασκα ουσιωδώς, επειδή η πιο δυνατή ιδέα μέσα στο βιβλίο είναι πως δεν υπάρχει καλός γονιός ή μια μόνη οδός στην ανατροφή των παιδιών. Το βιβλίο μου ήδη το διαβάζουν γονείς που έχουν το θάρρος να παραδεχθούν τις αδυναμίες τους, που αντέχουν να ακούν και να λένε αλήθειες και που νιώθουν έντονη την ανάγκη να αμφισβητήσουν την παντοδυναμία του ρόλου τους και να αποτινάξουν από την πλάτη τους ενοχές που δεν τους ανήκουν. Και δεν το διαβάζουν μόνο γονείς, το διαβάζουν και άνθρωποι που βρίσκονται σε διαδικασία «ψυχοψαξίματος» ή ψυχοθεραπείας.

Εν κατακλείδι, εάν βρίσκετε ενδιαφέρουσες τις απόψεις μου σε αυτή εδώ τη συνέντευξη και εάν σας έχω τσιγκλήσει την περιέργεια τότε είναι καλή ιδέα να το διαβάσετε. Κλείνοντας θέλω να πω πως δεν γράφω μόνο ως μητέρα, αλλά και ως ψυχολόγος ενηλίκων, που συλλέγω για 20 χρόνια πληροφορίες από την παιδική ηλικία των ανθρώπων που δουλεύω μαζί τους,

για το τι και πώς τους επηρεάζει από την ανατροφή τους. Από αυτή την άποψη, το βιβλίο έχει μια εντελώς διαφορετική οπτική από ένα κλασικό εγχειρίδιο ανατροφής παιδιών.

Το βιβλίο της Θεκλας Πετρίδου [Χαρούμενη μαμά= Χαρούμενα παιδιά](#) κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Ψυχογίος.